

NIEZGANIONY (3) *part praet pass pf*

e, a oraz o jasne.

sg m N niezganiony (1). \diamond *pl N subst* niezganioné (1). \diamond *G* niezganionych (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. s.v. zganić.

W funkcji przymiotnika: Taki, któremu nic nie można zarzucić, nienaganny (3) : Kastora z Polidewkiem, mężow niezganionych, Ani mogę upatrzeć swych braciej rodzonych KochMon 27; Choć v mnie brodą siwa/ ięszem niezgániony/ Czołnek ma głowę białą/ á ogon zielony. KochFr 131; Włzytki łpiéwác náuczóné/ W tańcu także niezgánioné KochSob 55; [Wiem że ortel łpráwiedliwóści twoiey [Boga] nie zgániony każe. BzowRóż 66 (Linde s.v. zganić)].

Synonim: nieskarany.

Cf ZGANIONY

TZ